మృత్యు తాండవం!

కె. బి. యస్. కుమార్

సినిమాకి టైం కావడంతో చంద్రం గబగబా నడిచి థియేటరు చేరుకున్నాడు.

'క్యూ' అప్పటికే రావణాసురుడి సభలో హనుమంతుడి తోకంత పొడవుంది! ఆడవాళ్ళు గుంపులు గుంపులుగా వస్తోన్నారు!!

ఎలాగైనా సినిమా చూడాలి.

చటుక్కున ఓ అయిడియా తోచిందతనికి. నెమ్మదిగా అప్పర్ క్లాస్ బుకింగ్ వేపు నడిచాడు.

మరో అమ్మాయికూడ బుకింగ్ వైపే నడుస్తోంది.

"ఏమండీ..." పిలిచాడు. ప్రశ్నార్థకంగా వెను దిరిగింది.

"...ఓ చిన్న సాయం చెయ్యగలరా?"

"ఏమిటది?" అనుమానంగా చూసిందామె.

"...ఏమీ లేదు. ఓ టికెట్ కావాలంతే" నసుగు తోన్నట్టు అన్నాడు.

ఏమనుకుందో, "...సరే యివ్వండి" అందామె.

చంద్రం ముఖం సంతోషంతో విప్పారింది. మూడు న్నర ఆమె చేతిలో పెట్టాడు.

నిమిషం గడిచింది.

"...తీసుకోండి" టికెట్టు చంద్రం చేతి కందించిం దామె.

"చాల థాంక్సండీ__మీ మేలెన్నడూ మర్చిపో లేను" కృతజ్ఞతగా అన్నాడు చంద్రం.

విన్పించుకోలేదామె వెళ్ళిపోయింది.

జేబులో పావలా మాత్రం మిగిలింది. ఓ విల్స్ఫ్లేక్ సిగరెట్టూ పదిపైసల మంగళూరు బీడీలు కొన్నాడు చంద్రం. బీడీ వెలిగించాడు. యింటర్వెల్ లో టీ త్రాగ టానికూడ డబ్బుల్లేవు.

న్యూస్ రీల్ అయిపోవచ్చే వరకూ ఎవరేనా ఫ్రెండు కన్పిస్తాడేమో ఓరూపాయి అడిగి యిప్పించుకుందామని బయటే వెయిట్ చేశాడు చంద్రం. కాని ఒక్కడూ అగపడలేదు.

చేసేది లేక ఆడిటోరియంలోకి అడుగుపెట్టాడు.

పావుగంట గడిచింది.

సినిమా చూస్తోన్న చంద్రం వులిక్కిపడ్డాడు.

తన చెయ్యిపై ఎవరిదో మరో చెయ్యి పడింది. ప్రక్కకి తిరిగి కూర్చుని వుండటంతో ఎవరైందీ కనపట్టం లేదు. పొరపాటుగా పడిందేమోననుకొని మళ్ళీ పిక్చర్

చూడ్డంలో నిమగ్నుడైపోయాడు.

కాని ఆ చెయ్యి తన చేతిమీద బిగుసుకు పోతోంది. వుండివుండీ మళ్ళీ మృదువుగా మారి తన చేతిని సుతారంగా నలుపుతోంది. అక్కణ్నుండి మెల్లిగా పైకి ప్రాకుతోంది పాములా...

ఆడ చేష్టలు చేసే కొందరు మగాళ్ళుంటారని చంద్రం కొన్ని పుస్తకాల్లో చదివున్నాడు. ఒకవేళ అలాంటి వ్యక్తి...

ఆ వూహా కలిగేసరికి చంద్రం శరీరం గగుర్పొడిచింది. జుగుప్సతో శరీరంమీద రోమాలు నిక్కబొడుచుకున్నాయి.

ఆ చెయ్యిని విదిలించుకోడానికి విసురుగా వచ్చిన చంద్రం రెండో చేతికి రెండు బ్యాంగిల్స్ తగిలాయ్! దాంతో గగుర్పాటు కాస్తా పులకింతగా మారిపోయింది!! అప్పుడు తెలిసింది చంద్రానికి, తన చేతిమీద పోరాడుతోన్న ఆ చెయ్యి కోమలంగా వుందని...

ఎవరీమె? అంత చనువుగా వుండే ఆడవాళ్ళు తనకి పరిచయమే లేదే! క్రొత్త మనిషైతే ఈ ప్రవర్తన ఏమిటి?

...ఏది ఏమైనా చంద్రానికి చాల సంతోషంగా వుంది. ఓ అమ్మాయి తనని కోరుకుంటోంది!...

నెమ్మదిగా తన చేతిని ఆ చేతిమీదికి పోనిచ్చాడు చంద్రం. వెంటనే అవతలి చేతివ్రేళ్ళు చంద్రం చేతి వ్రేళ్ళమధ్య సందుల్లో దూర్చుకుపోయాయి. మళ్ళీ విడిపోయి షేక్ హ్యాండ్ యిస్తోన్నట్టుగా తనచేతిలో చెయ్యి వేసి నొక్కిందా చెయ్యి!

'...సందేహంలేదు. ఈమెకి తను కావాలి!' ఆ వ్యూహంతో చంద్రం శరీరంలోని రక్తం లావాద్రవం అయిపోయింది. అతని శరీరం వేడెక్కింది. కళ్ళలోంచి, చెవుల్లోంచి ఆవిర్లు రాసాగాయి. నెమ్మదిగా తన చేతిని ఆమె ఒళ్ళో వేశాడు.

ఆమె అభ్యంతరం చెప్పలేదు!

దాంతో చంద్రం మనసు కళ్లెంలేని గుర్రమైంది. నెమ్మదిగా తన చేతినలాగే పైకి పోనిచ్చాడు. ఆమె పరువపు సిరులు గట్టిగా-మృదువుగా-వెచ్చగా తగిలాయి పయ్యెద మీదుగా.

చంద్రానికి అనుభవం కొత్తగా, మత్తుగా వుంది! తెరపై బొమ్మలు కన్పించటంలేదు. మాటలూ విన్పించటంలేదు.

...ఇంటర్వెల్‌కి సూచనగా బెల్ మ్రోగటంతో ఉలిక్కిపడి యిద్దరూ సర్దుకున్నారు.

లైట్లు వెలిగాయి. ఆమెని చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు చంద్రం. తనకి టికెట్ తెచ్చిచ్చిన అమ్మాయి!

చిలిపిగా నవ్విందామె. ఏదోలా అయిపోయాడు చంద్రం.

ఇంటర్వెల్ తర్వాతకూడ అతను పిక్చర్ చూడలేకపోయాడు.

2

పక్కిమంచంపై పడుకొని తనలో తను కుమిలి కుమిలి ఏడుస్తున్నాడు విశ్వనాథం. యిప్పుడతను మత్తులోలేడు. అందుకే ఏడుస్తున్నాడు!

ఎదురుగా కటిక నేలపై పడుకొని అమాయికంగా

నిద్రపోతోంది మాణిక్యమ్మ.

...తన మాణిక్యం! నిజంగా మాణిక్యమే! ఎంత సహనమూర్తి?! ఆ స్థానంలో ఈ పరిస్థితుల్లో మరో ఆడదే వుంటే ఈపాటికి వురేసుకు చచ్చిపోయి వుండేది!

కుటుంబ భారంతో ఆమె ముఖం ముడుతలు పడింది. కనురెప్పలక్రింద నల్లటి చారలేర్పడ్డాయి. తల ముప్పావు భాగానికిపైగా నెరిసిపోయింది.

"...మణీ! నిన్నీ స్థితికి తెచ్చిన నిర్భాగ్యుణ్ని నేనే మణీ!... నేనే!" అతని కళ్ళలోంచి ధారావాహికంగా కారిపోతున్నాయి కన్నీళ్ళు. బీడీ వెలిగించుకొని కొడుకు చంద్రం మంచంవేపు చూశాడు. మంచం ఖాళీగా వుంది.

తనని చూసి వాడు చెడిపోతున్నాడు. చెడిపోయాడు లేకపోతే పదకొండయినా యింటికి రాకపోతే మరేమను కోవాలి?

తను వాణ్ని ఏమని మందలించగలడు? 'నాకు నీతులు చెప్పేముందు నీ సంగతి చూసుకో' అనే వయసు వాడి కొచ్చేసింది. అదే మాట అంటే...? తండ్రిగా వాడికి తనపట్ల వుండే ఈమాత్రం భావంకూడ తుడిచి పెట్టుకు పోతుంది.

మరో ప్రక్క పదిహేడేండ్ల పెద్దకూతురు మాలతి, పదేండ్ల రెండో కూతురు లత నిద్రపోతున్నారు. యిది వరకట్లో 'బుజ్జీ' అంటే చాలు. పరుగున దగ్గరికొచ్చేది లత. యిప్పుడు చూస్తేచాలు. భయపడుతుంది. పెద్ద మ్మాయి భయపడదు. కాని దగ్గరకు రాదు. తనిప్పుడు బూచాడి, త్రాగుబోతు మరి!

తను తన వారందరికీ దూరమైపోయాడు. తనకి తనే దూరమైపోయాడు. దీనికి కారణం ఎవరు? ఎవరు?

'విశాలి! విశాలి!! విశాలి...!!!'

హృదయంలోంచి మేఘ గర్జనతో దూసుకు వచ్చింది జవాబు!

ఆ పేరు గుర్తుకి రాగానే తుపుక్కున నోట్లో బీడీని వూశాడు విశ్వనాథం. తలక్రింద చేతులు పెట్టుకొని శూన్యంలోకి చూస్తూ పడుకున్నాడు.

అతడి కళ్లెదుట శూన్యంకాదు...ఆనాటి సంఘటన సినిమా రీలులా తిరగసాగింది.

3

విశ్వాసానికి మారుపేరుగా పదిహేనేళ్ళుగా విశ్వేశ్వరరావు దగ్గర పనిచేస్తోన్నాడు విశ్వనాథం. విశ్వేశ్వరరావు ఎస్టేటుకీ, వందెకరాల ద్రాక్షతోటకీ మేనేజర్ తను.

విశ్వేశ్వరరావు తర్వాత అంతటివాడిగా గౌరవించబడేవాడు విశ్వనాథం. అతని ఎస్టేటులోనే అన్ని సౌకర్యాలూ వున్న ఓ యింట్లో కాపురముండేవాడు. రోజులు ఎంతో ప్రశాంతంగా హాయిగా గడచిపోతున్నాయి.

నాలుగేళ్ళక్రితం విశ్వేశ్వరరావు భార్య స్వరాజ్యలక్ష్మి క్యాన్సర్ వ్యాధితో చనిపోయింది. దాదాపు తన వయసుగల విశ్వేశ్వరరావు మిత్రుల ప్రోద్బలంతో యిరవయేళ్ళ విశాలిని వివాహం చేసుకున్నాడు.

విశాలి కాస్త నలుపైనా ఆమె ముఖం ఎంతో కళతో తొణికిసలాడుతోండేది.

సరిగ్గా సంవత్సరం క్రితం...ఆనాడు...

ఏవో అర్జంటు కాగితాలమీద విశ్వేశ్వరరావు సంతకం కోసం వాళ్ళ బంగళాకి వచ్చాడు విశ్వనాథం. అతనికి ఆ భవనంలో అన్నివిధాలా స్వేచ్ఛవుంది. ఆ స్వేచ్ఛని పురస్కరించుకొని నేరుగా విశ్వేశ్వరరావు ప్రయివేటు గదివేపు దారితీశాడు.

ఆ సమయంలో అతను ఆ గదిలో విస్కీ త్రాగుతూ విశ్రాంతిగా కూర్చొనివుంటాడు. ఆ సమయంలో భార్యని కూడ లోనికి రానివ్వడు, ఒక్క విశ్వనాథాన్ని తప్ప.

"సార్..." అంటూ చొరవగా తలుపు తెరచిన విశ్వనాథం కొయ్యబారిపోయాడు.

ఎదురుగా...

విశ్వేశ్వరరావు పడకపై విశాలి మరో యువకుడి చేతుల్లో మెలికలు తిరుగుతోంది! యిద్దరూ పూర్తిగా నగ్నంగా వున్నారు!

తనని చూడగానే యిద్దరూ ప్రక్కలో బాంబుప్రేలినట్టు అదిరిపడ్డారు. విశ్వనాథం శరీరంపై తేళ్ళూ జెర్రులూ పాకుతున్నట్టు అనుభూతి కలిగింది. చటుక్కున యివతలికొచ్చేశాడు.

తరవాత తెలిసింది, విశ్వేశ్వరరావు వూళ్ళో లేడని. ఒక్కసారిగా విశాలిపై అమితమైన అసహ్యం కలిగింది.

'ఎంతకి తెగించింది? భర్తని మోసం చేస్తూ ఎంత నీచమైన పని చేస్తోంది? ఈ విషయం తన యజమానికి తెల్సా?'

విశ్వేశ్వరరావు ఆమెని శారీరకంగా సుఖపెట్టడం లేదా? లేక అది చాలలేదా? తను ఈరోజు చూశాడు. యిది ఎన్నాళ్ళబట్టి సాగుతోందో! విశాలికి భర్తంటే

అభిమానం, ప్రేమ లేదా? కేవలం ఆ స్త్రీకోసమే అతన్ని వివాహమాడిందా? ఆ స్త్రీ కాజెయ్యటానికి ప్రయత్ని స్తోందా? ఆ యిద్దరూ కల్సి తన యజమాని కేదైనా ముప్పు తలపెడితే...?'

'అమ్మో...!' ఆ ఊహకూడ భరించలేకపోయాడు విశ్వనాథం. తను విశ్వేశ్వరరావుగారి ఉప్పు తింటోన్నాడు. ఈ సంగతి ఆయనకి తెలియజెయ్యకపోతే తన మనసుకి శాంతి వుండదు. విశాలివల్ల రేప్పొద్దున ఆయన కేదేనా జరిగితే అజ్ఞాతంగా తనూ బాధ్యుడవుతాడు.

విశ్వేశ్వరరావు పూర్నుండి తిరిగొచ్చాక ఈ విషయం ఎలా చెప్పాలా అని ఆలోచిస్తోన్న విశ్వనాథానికి ఆ రాత్రి నిద్రే పట్టలేదు.

ఆ మరురోజు ద్రాక్షతోటలో కొమ్మలు కత్తిరించే కార్యక్రమం మొదలవుతుంది. ఉదయాన్నే కూలీలని తీసుకొని తోటకెళ్ళాడు. తోట బంగళాలో కూర్చొని కూలీలతో పనిచేయిస్తున్నాడు.

ఫోను మ్రోగింది. ఎత్తాడు.

వంట నాయర్ ఫోన్ చేస్తూ అయ్యగారొచ్చారని తమ గదిలో తనకోసం వెయిట్ చేస్తున్నారని, వెంటనే రావలసిందిగా చెప్పమన్నారని చెప్పాడు.

విశ్వనాథం గుండె దడ దడ కొట్టుకోసాగింది. ఏమని చెప్పాలి? ఎలా ప్రారంభించాలి? చెబితే ఆయనేమంటారు? నమ్ముతారా? లేక తనపై విరుచుకుపడతారా? జరగబోయే ప్రమాదాన్ని పసిగట్టి విశాలే తనమీద ఆయనకి చాడీలు చెప్పివుండదు కదా?

నడుస్తోన్నా, మెట్లెక్కుతోన్నా అవే ఆలోచనలు

విశ్వనాథం మనసులో.

తటపటాయిస్తూనే తలుపుతోశాడు.

ఎదురుగా చిరునవ్వుతో విశాలి!

ఎదురుచూడని సంఘటన! కాస్త తడబడ్డాడు.

"కూర్చోండి..." ఆ స్వరంలో అధికారం లేదు. అభ్యర్థన లేదు. కోపంలేదు. గాంభీర్యం లేదు. మార్ద వమూ లేదు.

మామూలుగా వుంది!

యిబ్బందిగా కూర్చున్నాడు విశ్వనాథం.

"...నాయర్ మార్కెట్ కెళ్ళాడు. వాచ్ మెన్ యింటికెళ్ళాడు. సుందరమ్మకి జ్వరమట. ఉదయమేవచ్చి ఈరోజు వంట చెయ్యలేనని చెప్పింది. 'రెస్టు తీసుకోపో' అన్నాను. మనతోటలో 'నైట్ క్వీన్' ఒక్కటే తక్కు వగా వుంది. యిది వర్షాకాలం. అంటు మొక్కలు అమ్ము తారు. ఎక్కడేనా సరే-ఓ మొక్క పట్టుకురా అని చెప్పి తోటమాలిని పంపాను. ఈరోజు ఎక్కడికీ వెళ్ళా లని లేదు. డ్రైవర్ని రావద్దన్నాను..."

ఇదంతా తనతో ఎందుకు చెబుతుందో అర్థంకాలేదు విశ్వనాథంకి. "అయ్యగారు ఎందుకో రమ్మన్నారుట. వచ్చాను, వార్ని పిలవండి..." అన్నాడు క్లుప్తంగా.

"ఏదీ...అయ్యగారింకా ఊర్నుండి రానేలేదుగా! యిప్పుడు ఢిల్లీలో వున్నారు."

"మరి నాయర్ అలా చెప్పాడే!" అప్రయత్నంగా అన్నాడు.

"నేనే అలా చెప్పమన్నాను."

"దేనికి?"

"నాకో సందేహంవుంది. మీరు తీర్చగలరా?"

"చెప్పండి..."

"మీ వయసెంత...?"

అర్థమైంది విశ్వనాధానికి. తను క్రితంరాత్రే ఆ సంఘటన చూశాడు. విశ్వేశ్వరరావుగారితో చెప్పొచ్చు. అందుకే తనని పన్లోంచి తీసేయాలని చూస్తోంది. 'నువ్వు ముసలాడి వయ్యావు—యిక నువ్వీ పనికి తగవు' అని గుర్తుచేస్తోందన్నమాట.

ఇదీ ఒకందుకు మంచిదే అయ్యింది. తను కళ్ళారా చూసిన ఆ కఠోరసత్యాన్ని యజమానికి చెప్పలేడు—చెప్పకుండా వుండలేడు... చెబితే ఆయన తప్పు అర్థం తీసుకోవచ్చు. చెప్పకపోతే ఆయన ప్రాణాలకే ప్రమాదం వాటిల్లవచ్చు. ఈధర్మ సంకటంనుండి తనని తప్పించే మార్గం ఒక్కటే! అది తనీ వుద్యోగంనుండి తప్పుకోవటమే!

"ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నారు? మీ వయసెంతో మీకు తెలీదా? లెక్క పెడుతున్నారా?" నవ్వింది విశాలి.

"లేదు. ఉద్యోగరంగంలో నాపాత్ర అయిపోవచ్చింది సాగర కెరటాల్లాంటి ఈ వుద్యోగ బాధ్యతలకి ఎదురీదలేక పోతున్నాను. వయోభారంతో డస్సిన శరీరం విశ్రాంతిని కోరుతుంది... ఈ విషయం గురించికూడా అయ్యగారితో మాట్లాడుదామని అనుకున్నాను."

"ఎవరు చెప్పారు మీకు వయసు చెల్లిపోయిందని? నలభైకి మించివుండదు. మావారికన్నా నయమే! ఆయనకి మూడొంతుల తల తెల్లబడింది! అఁ... మీ కూతురు పుట్టినరోజు దగ్గర్లోనే వుందికదూ! డబ్బేమైనా కావాలా" బెడ్ మీదనుంచి లేచింది విశాలి.

ఆరోజు శనివారమనేమో, తలంటు పోసుకుంది విశాలి. పొడుగాటి కురులని వదులుగా జడవేసింది. తెల్లని మల్లెపూలదండ తలనిండుగా వుంది. మెడలో డైమండ్ నెక్లెస్ ఆమె అందానికి మెరుగులు దిద్దుతోంది. మల్లెల తెల్లదనంతో పోటీ పడుతోన్నట్టున్న తెల్లనిచీర, జాకెట్‌లో ఆమె దేవకన్యలా మెరిసిపోతోంది!

కాని విశ్వనాథానికి మాత్రం ఆమె తలలోని మల్లెల దండని చూస్తే పవిత్రభావం కలుగలేదు. విటులను కవ్వించి రెచ్చగొట్టే పతిత కన్పించిందామెలో.

నిజంగా ఎంత జాణతనం చూపిస్తోంది? నిన్నటిరోజు పరాయిమగాడి పక్కలో దొర్లుతుండగా చూశాడన్న భయమూ తన భర్తతో ఎక్కడ చెబుతాడోనన్న భీతి ఆమెలో మచ్చుకైనా కన్పించడంలేదు. పైగా దర్జాగా కబుర్లు పెట్టుకుంది. డబ్బుకావాలా అని అడుగుతోంది. లంచమా...?

"...ఏమిటో ఇవ్వాళ పరధ్యానంగా వున్నట్టున్నారు మీ శ్రీమతి వూళ్ళోలేరా?"

"ఆఁ...?" ఆలోచిస్తున్న విశ్వనాథం వులిక్కిపడ్డాడు.

అతను అవునన్నట్టుగా అర్థం చేసుకుంది విశాలి.

"ఓస్...అయితే ఇద్దరం ఒంటరివాళ్ళమే నన్నమాట. ఎంతయినా మీ శ్రీమతి నాకంటే ఎంతో అదృష్టవంతురాలు. తను వూళ్ళోలేకపోతే తనకోసం బెంగెట్టుకొనే భర్త వున్నాడు. కాని నేను...?! ఆయన యెప్పుడు వస్తారో యెప్పుడు వెడతారో ఆయనకే తెలీదు!" గట్టిగా నిట్టూర్చింది విశాలి.

'అందుకే పక్కదార్లు తొక్కావు...?' ఆ మాట అనలేకపోయాడు విశ్వనాథం.

"...విశ్వనాథంగారూ! ఈరోజు నాకిలాగేవుంది. ప్లీజ్... ఈరోజంతా యిక్కడే వుండండి..." మళ్ళీ ఆమే అంది.

"లేదు. అవతల ద్రాక్షకొమ్మలు కత్తిరిస్తున్నారు. నేనుండకపోతే సరిగా పనిచెయ్యరు."

"నేను ఫోను చేస్తాను. రేపటినుండి ఆపని చూసుకోండి. ఈ రోజుమాత్రం నాపని చూడండి" చటుక్కున విశ్వనాథాన్ని కౌగలించుకుంది విశాలి.

ప్రక్కలో ఆటంబాంబు పడినట్లు ఫీలయ్యాడు విశ్వనాథం.

"క్షమించండి. నా యజమానికి ద్రోహం తలపెట్టలేను మీలా నేను ధైర్యస్థుణ్ణికాను..."

"నాకు పిరికివాళ్ళంటే చాలా యిష్టం. అయితే ప్రస్తుతానికి నా కోరిక తీర్చండి. మిమ్మల్ని పిలిపించుకోవడానికి కారణంకూడా అదే! నా విషయంలో సౌఖ్యం కల్గించుకోకండి. మీకెంత డబ్బు కావాలన్నా ఇస్తాను. ఆయనకే అనుమానమూ రాకుండా చూసుకునే బాధ్యత నాది..." గట్టిగా అతన్ని చుట్టుకుపోయింది విశాలి.

పురుగును దులిపినట్టు దులిపేశాడు విశ్వనాథం.

"మీ వయసు ఎక్కువైనా మా వారికంటే చిన్నవారే మీరు. అందులోనూ మీస్వామిభక్తి, పనులపట్ల మీరు కనబరచేశ్రద్ధ, మీ మంచితనం నా మనసు నాకట్టుకున్నాయి. మీ వయసుకూడా మర్చిపోయాను.... కమాన్" మీద పడబోయింది విశాలి.

"క్షమించండి. మీరనుకున్నంత నీచుణ్ని కాను నేను. మిమ్మల్నింతవరకు విశ్వేశ్వరరావుగారి భార్యగా, నా యజమానురాలిగా గౌరవించాను. కాని యిప్పుడు మామూలు స్త్రీగాకూడ చూడలేకపోతున్నాను. యూ వారె డర్టీ బిచ్ ఇన్ మైవ్యూ...మీరన్న ఆ స్వామిభక్తి మంచితనమే మీ కోరికను తిరస్కరిస్తోంది సెలవు!"

ఆమెని విసురుగా తోసేసి బయటపడ్డాడు విశ్వనాథం.

మర్నాడు విశ్వేశ్వరరావు గారు ఢిల్లీనుండి తిరిగొచ్చారు.

"విశ్వనాథం ఇన్నేళ్ళగా నాదగ్గర పనిచేస్తోన్నావు. నీకే విషయంలో నేనా లోపం చేశానా?" కరకుగా ప్రశ్నించాడు విశ్వేశ్వరరావు.

విశ్వనాథంకేమీ అర్థం కాలేదు.

"నిన్నే. మాట్లాడవేం?" మరోసారి గర్జించింది అతని కంఠం.

"బాబుగారూ! మీరేం మాట్లాడుతున్నారో నాకర్థం కావటంలేదు..." అన్నాడు.

"అవును. ఎలా అర్థమవుతుంది? నీలోని విశ్వాసమంతా స్వార్థంగా మారిపోయింది. మంచితనమంతా విషంగా మారిపోయింది. తిన్నయింటి వాసాలు లెక్కపెడతావని కల్లోకూడ అనుకోలేదు."

"అసలు విషయం చెప్పండి బాబుగారూ!" ఆ మాటలు వినలేనట్టుగా అన్నాడు విశ్వనాథం. అతని మస్తిష్కంలో ఎన్నో ప్రశ్నలూ సందేహాలు తలెత్తనారంభించాయి.

"ఎప్పుడూ నీ భుజంపైనుండే కండువా మాబంగళా కెలా వచ్చింది? ఎప్పుడూ విశాలి మెడలోవుండే డైమండ్ నెక్లెస్ సేఠ్ శాంతాలాల్ షాకర్‌చంద్ షాపులో ఎలా చేరింది."

అవాక్కయి పోయాడు విశ్వనాథం! నిన్న విశాలిని విసురుగా తోసేసినప్పుడు కండువాకూడా క్రింద పడి పోయింది. తను చూడకుండా వచ్చేశాడు మరి...

"...విశ్వనాథం, నువ్వు నా మేనేజరువైనా అలా ఎప్పుడూ చూడలేదు నిన్ను. నా భార్యకూడా యివ్వనంత స్వేచ్ఛని నీకిస్తూవచ్చాను మొదట్నుండీ! నా తర్వాత నా అంతటి వాడుగా నీకు స్థానాన్ని ఏర్పరచాను. ఎందుకు? నాకు నీపట్లగల గౌరవం, నమ్మకం అంతే! ఆ మాత్రం నువ్వాలోచించలేక పోయావ్. దొంగతనం నీచమని నీకు తెలీదూ! నీకు డబ్బుకావాలని చెబితే నేనివ్వనా? జీతం చాలలేదని చెబితే పెంచనా? దొంగతనం చెయ్యాల్సినంత ఖర్మం పట్టింది నీకు!"

అలా నిలబెట్టి ఒక్కొక్క ప్రశ్నా వేస్తోంటే సూదుల్తో గుచ్చినంత బాధననుభవించాడు విశ్వనాథం. "ఇప్పుడు నేనేం చెప్పినా మీరు నమ్మలేరు బాబూ! అది నా దురదృష్టం!" అని మాత్రం అనగలిగాడు.

"అవును. నమ్మలేక పోయాను. మెడలో నెక్లెస్ బదులు గదిలో విశ్వనాథం కండువా కన్పించిందని విశాలి ట్రంకాల్ చేస్తే నిజంగా నమ్మలేక పోయాను. కాని ఇంటికొచ్చాక విశాలి బోసిమెడ నీ కండువా నన్ను వెక్కిరించాయ్.

అంతేకాదు. గంటక్రితమే శాంతాలాల్ షాకర్

చంద్ నాకు ఫోన్ చేశాడు. ఎవరో వ్యక్తి తనకు ఓ డైమండ్ నెక్లెస్ అమ్మజూపాడనీ, దాన్ని తనవద్దే వుంచుకొని రశీదిచ్చి పంపానని, వెలకట్టి సాయంత్రం డబ్బిస్తానని చెప్పానని చెప్పాడు. అనుమానం కలిగి ఆ నెక్లెస్ తెప్పించాను. ఇదుగో...! ఇప్పుడు చెప్పు. సేఠ్ దగ్గరకెవర్ని పంపావ్?" జేబులోంచి నెక్లెస్ తీశాడు విశ్వేశ్వరరావు.

"నేను దొంగనంటే మీరుకూడ నమ్ముతున్నారా బాబూ!" విశ్వనాథం గొంతు గాద్గదికమైంది.

"మరి నీకందువా మా బంగళాలో కెందు కొచ్చింది? నెక్లెస్ సేఠ్ గారికెలా చేరింది? రెంటికీ కాళ్ళొచ్చాయా?"

ఈయనకి నిజం ఎలా చెప్పాలి? నమ్ముతారా? ఉహూఁ నమ్మరు. పైగా తనకే ప్రమాదం రావచ్చు...

"చూశావా! నీ మౌనమే సమాధానం చెబుతోంది. ప్లీజ్ గెటవుట్ విశ్వనాథం ..అంతేకాదు. ఇకపై నీ ముఖం ఎప్పుడూ నాకు చూపించకు. నిన్ను పోలీసులకి పట్టివ్వటానికి ఒక్క నిమిషం చాలు. కాని ఆపని నా చేతుల్తో చెయ్యలేక పోతున్నాను. వెళ్ళు...కాసేపట్లో నేనెలా ప్రవర్తిస్తానో నాకే తెలీదు. తక్షణం యిక్కడ నుండి వెళ్ళిపో..."

బాధగా లోపలకు వెళ్ళిపోయాడు విశ్వేశ్వరరావు...

4

...మైకులో మసీదులోంచి వినవస్తోన్న నమాజ్ చెవులబడటంతో ఆలోచిస్తున్న విశ్వనాథం త్రుళ్ళిపడ్డాడు చుట్టూ చూశాడు. మాణిక్యమ్మ అటుతిరిగి పడుకుంటుంది. మాలతి, లత అలాగే నిద్రపోతున్నారు. చంద్రం మంచం ఖాళీగానే వుంది.

“ఏం అయినదైందన్నమాట...” స్వగతంలా అనుకున్నాడు విశ్వనాథం. రాత్రంతా ఆలోచనల్తో గడపటంతో కళ్ళు బరువెక్కి మంటలు పుడుతోన్నాయి.

హుఁ...ఆనాడు తన హృదయం పరాభవాగ్నిలో కాలిపోయింది. దానిముందు ఈ కళ్ళమంటలెంత?

అంత అభాండం తనమీద వేశాడు విశ్వేశ్వరరావు. బరువెక్కిన గుండెతో యిల్లు చేరాడు తను.

దీనికి కారణం విశాలి!

ఆమె గుట్టు తను తెల్సుకున్నాడు. విశ్వేశ్వరరావుతో తను ఈ విషయం చెప్పొచ్చు. అందుకే తనని వల్లో వేసుకోటానికి ప్రయత్నించింది. తను లొంగకపోయ్యేసరికి ఈ కథ అల్లింది.

అంతేకాదు. ఆ మరురోజు ఈ వార్త తన ఫోటోతో సహా పత్రికల్లో వేయించింది. దాంతో తన పరువు పూర్తిగా పోయింది. తను ఎన్నిచోట్ల ప్రయత్నించినా వుద్యోగం దొరకలేదు. అందరూ తనని దొంగగానే చూశారు.

తర్వాత జీవితంలో కుటుంబంతో పాటు నరకమే చూశాడతను.

అసలు నిజం విశ్వేశ్వరరావుకి తెలియపరచాలని ఎంతో ప్రయత్నించాడు. కాని లాభంలేకపోయింది. యింటిదగ్గర కెడితే గూర్ఖా లోనికి వెళ్ళనిచ్చేవాడు కాదు.

ఎక్కడైనా విశ్వేశ్వరరావు కన్పిస్తే చెప్పాలని తను చేసిన ప్రయత్నాలన్నీ విఫలమయ్యాయి. తనని చూసినా కారాపేవాడు కాడతను.

ఆ తర్వాత తెలిసింది_తన స్థానంలో రవీంద్ర_విశాలి పాత్ర ప్రియుడు చేరాడని. కాదు. విశాలే రెకమెండు చేయించి అతనికా వుద్యోగం యిప్పించింది.

ఆర్నెల్లు గడిచాయి. ఓరోజు హఠాత్తుగా విశ్వేశ్వర రావు గారు ప్రమాదంలో మరణించాడు.

కారణం తనకి తెల్సు...తను తన యజమానిని రక్షించుకోలేకపోయాడు. విశాలి బారినుండి ఆయన్ని కాపాడు కోలేకపోయాడు.

ఆ సంఘటన గుర్తురాగానే వెక్కి వెక్కి ఏడ్చాడు విశ్వనాథం.

కాసేపయ్యాక మాణిక్యమ్మ లేవటంతో గబగబా కళ్లు తుడుచుకున్నాడు.

5

మరోసారి చిలిపిగా చూసిందామె.

"ప్రతి విడుదలైన మొదటి సినిమా మార్నింగ్ షో చూసే అలవాటు నాకు. కాని...ఈరోజు సినిమా నా జీవితంలో మరచిపోలేను..." ఆమె నల్లని కురులవేపు చూస్తూ అన్నాడు చంద్రం.

"ఎందుకని?"

"ఈ దేవతా సందర్శనభాగ్యమూ పరిచయభాగ్యమూ ఆపైన..." ఆమె బుగ్గపై చిలిపిగా చిటికేశాడు చంద్రం.

బెడ్ పై వెల్లకిలా పడుకొనుంది సౌజన్య. ఆమె ముఖంలో అలసటతోపాటు కొత్త కాంతులు కూడ తళుక్కుమంటోన్నాయ్.

ఆమెనే పరిశీలనగా చూశాడు చంద్రం.

వయసు తనకంటే ఓ సంవత్సరం తక్కువుండొచ్చు. నల్లని పొడుగాటి తల వెంట్రుకలు, తెల్లని దేహ ఛాయ. గుండ్రని ముఖం. నుదుట చెరిగిపోయిన తిలకం. మత్తుగా చూస్తోన్న చేపపిల్లల్లాంటి కనులు. అక్కడక్కడ చిన్న చిన్న గాట్లతో నున్నటి అందమైన గుండ్రని లేత బుగ్గలు. గులాబిరంగు దుస్తులు. అచ్చం శోభనం జరిగిన మర్నాటి పెళ్ళికూతురి కళ ఆమెలో తాండవిస్తోంది.

"చంద్రం..." మృదువుగా మత్తుగా పిలిచింది సౌజన్య.

"ఊఁ"

"కేవలం సినిమా పరిచయం మన మధ్య యింతటి అనుబంధాన్ని పెనవేస్తుందని నువ్వు కల్లోకూడ అనుకో లేదు కదూ!"

"అవును..."

"నేనూ అనుకోలేదు. నువ్వు టిక్కట్టు తెమ్మని డబ్బులిస్తూ నావేపు చూసిన చూపు నన్ను నీ ఆకర్షణ లోకి లాగింది. అందుకే నాకై నేను కవ్వించాను సినిమాలో."

"అది నా అదృష్టం..."

"దేవుడి దృష్టిలో మనిద్దరం ఈరోజునుండి భార్యా భర్తలం. నన్ను పెళ్ళిచేసుకోటానికి నీకేమైనా అభ్యం తరమా చంద్రం?"

"లేదు. నువ్వే అభ్యంతరం చెప్పొచ్చు..." ఆమె పైనుండి చెయ్యి తీసేశాడు చంద్రం.

"అదేం?"

"అవును సౌజన్యా! మాది పేద కుటుంబం. మా

నాన్న తాగుబోతు. పైసా ఆదాయం లేదు. మా అమ్మ చెల్లాయి ఆడపిల్లలకి కుట్టుపని నేర్పుతారు. దానిపై వచ్చే ఆదాయమే మా కుటుంబానికి ఆధారం. నన్ను చేసుకొని నువ్వు సుఖపడలేవు."

"మీ కుటుంబ పరిస్థితులన్నీ నాకు తెల్సు. మీ నాన్నని చూసి చెడిపోతున్నావు నువ్వు."

ఆశ్చర్యపోయాడు చంద్రం. "మా కుటుంబ పరిస్థితులు నీకెలా తెలుసు?"

"తెలుసుకున్నాను గాబట్టి."

"అంటే?"

"నిన్ను మొదటిసారి ఎక్కడ చూశానో నాకే తెలీదు. ఆ తర్వాత మూణ్ణెల్లనుండీ నిన్నే గమనిస్తూన్నాను. ఒక్క తుంటరితనంతప్ప నీలో ఏ దుర్గుణమూ లేదని గ్రహించాను. అదైనా నీకై నువ్వు అలవాటు చేసుకోలేదని, నీ తండ్రిలోని మార్పు నిన్నూ మార్చేసిందని తెల్సుకున్నాను. నువ్వంటే సరే మీ నాన్నని చూసి నేర్చుకున్నావు. మీ నాన్న అలా మారిపోటానికి కారణమేమిటి?...నీ సొంత విషయాల్లో జోక్యం కల్గించుకుంటున్నాను. మరోలా అనుకోకు."

"ఫర్వాలేదు. నా స్వంతమనిషివి కావాలనుకున్నపుడు నాగురించీ మా కుటుంబం గురించీ తెల్సుకోటంలో తప్పు లేదు. కాని మా నాన్న ఎందుకలా మారిపోయాడో నాకూ తెలీదు."

"తెల్సుకోటానికి ప్రయత్నం చెయ్యలేదా నువ్వు?"

"లేదు."

"లేదంటే సరిపోదు. తెల్సుకోటానికి ప్రయత్నిం

చాలి నువ్వు. చేతనైతే ఆయన్ని మార్చు..."

"మా అమ్మే మార్చలేకపోయిందాయన్ని. యిక నావల్లేమవుతుంది? ఈ మధ్య ఆయనంటే రోజు రోజుకీ అసహ్యం పెరుగుతోంది...యిలాంటప్పుడు ఆయన గొడ వెందుకు? సౌజన్యా! నువ్వు నన్ను నిజంగా వివాహం చేసుకుంటావా?"

"ఏం నమ్మకంలేదా?"

"ఏమో! అంతా కలలా తోస్తోంది."

"నిజానికీ కలకీ భేదం తెల్సుకోలేనివాడివి జీవితంలో ఎలా రాణిస్తావ్?"

"నిజంగా ఒకోక్కసారి నిజంకూడ కలలాగే వుంటుంది సౌజన్యా! నవ్విస్తుంది. కవ్విస్తుంది. ఊరిస్తుంది. ఉడికిస్తుంది. కాని అంతలోనే ఏమారుస్తుంది. కాని యిది మాత్రం కల కాకూడదు..." ఆమె కోమలమైన చేలి వ్రేళ్ళని మృదువుగా ముద్దుపెట్టుకున్నాడు చంద్రం.

"నువ్వు నిన్నమాత్రమే నన్ను చూశావు. పరిచయం చేసుకున్నావు. కాని నేను...? మూణ్ణెల్లనుండీ మూగగా నిన్నే ఆరాధిస్తోన్నాను. మరి నాకెలా వుండాలంటావ్?"

"నాతో యిన్నాళ్ళుగా ఎందుకు పరిచయం చేసుకోలేదు?"

"భయం..."

"భయమా!" ఆశ్చర్యపోయాడు చంద్రం.

"నువ్వంటే కాదు. నాగరాజంటే..."

"నాగరాజా! వాడెవడు?"

"సార్థక నామధేయుడు. వాడిపగ నాగుపాము పగ

కన్నా ఘోరమైంది. మీ నాన్నంత వయసుంటుంది దాదాపు. వెనకనుండి చూస్తే అచ్చం మీ నాన్నలాగే వుంటాడు. నేను వాడికి భయపడుతున్నాను చంద్రం!"

"కారణం?"

"అనారోగ్య కారణంగా మా అమ్మనోసారి హాస్పిటల్లో చేర్పాల్సి వచ్చింది. రోజూ వెళ్ళి ఆమెని పలకరించి వస్తూండేదాన్ని. ఎక్కువకాలం మా అమ్మతోనే గడిపి వస్తూండేదాన్ని.

ఓరోజు మా అమ్మ ప్రక్క బెడ్ పైవున్న ఓ ముసలాయన నన్ను పిలిచి ఓ సూట్ కేసు యిచ్చాడు. మధ్యాహ్నం తన కుమారుడు తనకోసంవచ్చి దాన్ని మరచివెళ్ళాడని దాన్ని దయచేసి అతనికందించమని అర్థించాడు. టాక్సీ డబ్బుకూడా బలవంతంగా చేతిలో పెట్టాడు. ముసలాడి అభ్యర్థనని కాదనలేకపోయాను.

సూట్ కేసు తీసుకువస్తోన్న నన్ను పోలీసులు వెంబడించ సాగారు. అప్పుడు తెలిసింది. అదేదో స్మగుల్డు వస్తువులున్న సూటుకేసని, ముసలాడికి తెలీకుండా అతని కొడుకు స్మగ్లింగ్ బిజినెస్ చేస్తోన్నాడని.

నాకేమీ పాలుపోలేదు. అనవసరంగా నేనీ గందరగోళంలో ఇరుక్కుంటానేమోనని చాల భయపడ్డాను. కాని ఆపద్బాంధవుడులా టాక్సీడ్రయివర్ నన్ను రక్షించాడు. సందులు, గొందులు తిప్పి పోలీసుల్ని యేమార్చి నన్నోచోట దింపి వెళ్ళిపోయాడు.

అయినా పోలీసుల భయం నన్ను వదల్లేదు. వెంటనే కన్పించిన ఇంట్లోకి పరుగుతీశాను. ఆయింటి యజమానితో నా అవస్థ చెప్పుకొని కాపాడమని అర్థించాను. సరే నన్నాడు.

కాసేపటికి పోలీసులు రానేవచ్చారు. కాని అతడు అబద్ధాలు చెప్పి వారిని పంపేశాడు. మనసు వుదుటపడి కృతజ్ఞతలు తెలియజేసాను.

కాని తర్వాత తెల్సింది నేను పులినోట్లోంచి జారి సింహం నోట్లో పడ్డానని!

ఆ యజమాని మరురోజు నన్ను కల్సి తన కొడుకుని వివాహం చేసుకోవలసిందిగా కోరాడు. నా ఆస్తి కాజెయ్యాలని అతడి ఎత్తు. నేను నిరాకరించాను. దాంతో కోపం తెచ్చుకొని తన కొడుకుని పెళ్ళాడక పోతే పోలీసులకి నాసంగతి తెలియజేస్తానని బెదిరించాడు ఇంకా బెదిరిస్తూనే వున్నాడు. వాడే నాగరాజని వేరే చెప్పనక్కర్లేదు. ఇలా ఎన్నాళ్ళు సాకులుచెప్పితప్పించు కోగలను? చివరిసారిగా హెచ్చరిస్తూ పదిహేనురోజులు గడువిచ్చాడు.''

''వాడి కొడుకు పేరేమిటి?''

''ఎవడో పోతురాజు. ఎవడైతే మనకేం? నేనువాణ్ని చచ్చినా చేసుకోను. వాణ్నేకాదు, ఇంకెవర్నీ చేసు కోను.''

''ఓసారి ఆ నాగరాజుగాణ్ని చూపించు. గట్టిగా బుద్ధి చెబుతాను.''

''కుక్క తోకకీ వాడికీ చాల దగ్గరి పోలికలున్నాయి చంద్రం...ఎన్నోసార్లు ట్రై చేశాను. బట్ యిన్ వెయిన్! వాణ్ని చంపితేగాని నా పగ తీరదు. ఈ బెడదా తప్పదు. మనసుకి శాంతీ వుండదు...'' ఆవేశంతో సౌజన్య ముక్కుపుటాలదిరాయ్. ముఖం ఎర్రగా కంది పోయింది.

ఆలోచనలో పడ్డాడు చంద్రం. '...తననీ వనిత తనంతట తానే వలచింది. తనకి తానే కోరుకుంది. తను కోరకముందే తన సర్వస్వమూ అర్పించింది. అలాంటిది తనని జీవితంలో మరువలేదు. విడువలేదు. సౌజన్య సహ చర్యం తన జీవితంలో నిత్య వసంతాన్ని స్థిరంగా వుంచు తుంది..,ఈ హత్య తానే చేస్తే...?'

ఒక్కసారి గుండె ఝల్లుమంది చంద్రానికి. అయినా తమాయించుకున్నాడు.

తనెన్నడో డిటెక్టివ్ పుస్తకాలు చదివాడు. తల్చు కుంటే ఓ డిటెక్టివ్ నవల కూడ రాయగలడు. పట్టు బడడానికి వీల్లేకుండా హత్య చేయ్యలేడా?...ఆతర్వాత యిద్దరూ ఎంచక్కా పెళ్ళిచేసుకోవచ్చు. ఎవరి పీడా లేకుండా సుఖంగా కాపురం చేసుకోవచ్చు. తనుకూడ ఈ జులాయి వేషాలు మానేసి బుద్ధిగా ఉంటాడు. యింతటి సౌందర్యరాశి, ప్రేమపిపాసి తనస్వంతం కాబో తోన్నప్పుడు ఆమెలోని భయాన్ని తొలగించటానికి... హత్యచేస్తే ఏం?

"ఏమిటి చంద్రం ఆలోచిస్తోన్నావు? నేను నిన్ను చేసుకోనని అనుమానమా?"

"అబ్బే...అదేంలేదు."

"...కొన్నాళ్ళు ఓపిక పట్టు. నాగరాజుని అంతం చేసి నీ సొంతమవుతాను. లేకపోతే వాడు నీకేదేనా ముప్పు తలపెట్టొచ్చు, నన్ను చేసుకున్నందుకు. నువ్వు రొంపిలో దిగటం నాకిష్టంలేదు."

"సౌజన్యా! వాడెలాగుంటాడో ఒక్కసారి చూపెట్టు. వాడి పీక నేనే నొక్కేస్తాను."

"చంద్రం...!" నమ్మలేనట్టు చూసింది సౌజన్య. "నాకోసం నువ్వు హంతకుడివవుతావా? వద్దు చంద్రం..."

"లేదు సౌజన్యా! నీ అందం నన్ను పిచ్చివాణ్ని చేస్తోంది. నువ్వు లేనిదే బ్రతకలేనన్పిస్తోంది. యిన్నాళ్లూ ఆకతాయిగా తిరిగాను. ఆ తిరుగుళ్ళన్నిటికీ ఈ హత్యతో ఫుల్‌స్టాప్ పెట్టేస్తాను. ఆ తర్వాత నీకోసం బ్రతుకుతాను."

"చంద్రం, నాకోసం ఎంత త్యాగానికి సిద్ధమయ్యావ్? నిన్ను జీవితంలో మరువలేను. చచ్చినా విడువలేను..." చంద్రం పెదవుల్ని గాఢంగా చుంబించింది సౌజన్య.

"నీకోసం కాదు మనకోసం! ఆఁ యిప్పుడు మనం జాగ్రత్తగా ఆలోచించి ఓ పథకం రూపొందించాలి. చట్టం దృష్టిలో పడకుండా ఈ హత్యచేసే బాధ్యత నాది."

"నాలో ఎన్నాళ్ళబట్టో ఓ ఆయిడియా వుంది. చెప్పనా?"

"ఏమిటది?"

"ఈ రోజురాత్రి సెకండ్ షోకి నాగరాజు సర్కస్‌కొస్తాడు. మా అన్నయ్య డాక్టరని చెప్పాగా! అతన్నడిగి కాస్త పొటాసియం సైనేడ్ పట్టుకొస్తాను. ఎలా చంపాలో నువ్వు పుస్తకాల్లో చదివేవుంటావ్. యిలా అయితే నిన్నెవరూ చూసే అవకాశం వుండదు. ఒకవేళ నాగరాజు చావుని తప్పించుకున్నా నిన్ను కనుక్కోలేడు. ఏమంటావ్?"

"బ్రహ్మాండంగా వుంది. కాని నాగరాజు సర్కస్ కి రావాలిగా!"

"అదంతా నేను ఏర్పాటు చేస్తాను."

"అయితే యింకేం?"

"రెండు చేతులు కలిస్తే చప్పుడవుతుందని పెద్దలు వూరకే అనలేదు చంద్రం. నాగరాజు యిప్పుడే వచ్చినంత సంబరంగా ఉంది నాకు. నాగరాజు బెడద తీరిపోయి త్వరలో మనం భార్యాభర్తలం కాబోతున్నందుకు చాలా సంతోషంగా వుంది" మరోసారి అతన్నాక్రమించుకుంది సౌజన్య!

6

"మీ నాన్నకి అసలు కొంపంటూ ఒకటుందని ఆయనకి గుర్తే వుండదు. మీ నాన్న ఆ శ్యామలరావింట్లో వుంటాడు. తెల్లారిందని గుర్తుచేసి పేకాట ఆపించి మరీ పిల్చుకురా ఏమిటో ఈ సంసారం. చివర కేమవుతుందో. నాకేమీ అంతుబట్టకుండా వుంది" మాణిక్యమ్మ మరీ నీరస పడిపోయింది.

గబగబా మొహం కడుక్కున్నాననిపించుకొని, కాస్త కాఫీ గొంతులో పోసుకొని, శ్యామలరావు యింటికి వెళ్ళాడు.

శ్యామలరావు యిల్లు తాళం వేసుంది. గత మూడు మాసాలుగా శ్యామలరావు భార్య వూళ్ళో లేదు. పురుటికి పుట్టింటి కెళ్ళింది. అందుకే తన తండ్రికది పేకాట కేంద్రం.

నిట్టూరుస్తూ ప్రాకుతోన్నట్టుగా నడుస్తూ యింటి ముఖం పట్టాడు చంద్రం. అతని మస్తిష్కాన్నెన్నెన్నో

ప్రశ్నలు తొలుస్తోన్నాయి.

గతరాత్రి...గతరాత్రి తను ఓ మనిషిని—నాగ రాజుని హత్యచేశాడు! తను, సౌజన్య కలిసి వేసిన పథకం పారింది.

సెనేడ్‌లో ముంచిన గ్రామఫోన్ పిన్‌ని సౌజన్య తన చేతికిచ్చింది. దాన్ని జాగ్రత్తగా దాచుకున్నాడు. ఇద్దరూ సర్కస్ కెళ్ళారు. నాగరాజు ఆకారాన్ని కళ్ళతోనే చూపించి అవతలిప్రక్క కెళ్ళి కూర్చుంది.

అది యాదృచ్ఛికమో లేక సౌజన్య చేసిన ఏర్పాటో గాని నాగరాజు వెనకసీటు ఖాళీగావుంది. సర్కస్ సర్కిల్ తాము కూర్చున్న చోటికి కాస్త దూరంగా వుండడంతో ఆ ప్రాంతం కాస్త చీకటిగావుంది!

తెల్లటి గ్లాస్కో జుబ్బా తొడుక్కున్న నాగరాజు తనముందుసీట్లో కూర్చొని సర్కస్ చూడటంలో నిమగ్నుడై వున్నాడు. సమయంకోసం కాచుకున్నాడు తను.

దాదాపు చివరి అంశంగా గ్లోబులో మోటర్ సైకిల్ నడిపే ఘట్టంవచ్చింది. మిగతా లైట్లన్నీ ఆరిపోయాయి. ఆ సమయంలో మెల్లిగా నాగరాజు వీపుపైపిన్‌తో గుచ్చాడు తను. అంతే అరనిముషంలోగానే నాగరాజు కిక్కురుమనకుండా తలప్రక్కకి వాల్చటం చీకట్లోనే లీలగా గమనించాడు.

మెల్లగా తప్పుకొని సౌజన్యతో సహా బయటి కొచ్చేశాడు. మళ్ళీ కలుద్దామని చెప్పి సౌజన్య వెళ్ళిపోయింది. తను ఇంట్లోకొచ్చి పడ్డాడు.

హత్య చెయ్యడం చాలా తేలికనుకున్నాడు తను. తను పట్టుబడేందుకు సహకరించే ఏచిన్న ఆధారమూ వదల్లేదు. ఆఖరికి తను నాగరాజుపై ప్రయోగించిన గ్రామ

ఫోన్ పిన్ నికూడా తనతోనే తెచ్చుకొని యింటికొచ్చేప్పుడు దూరంగా రోడ్డుపై ఆగిన వర్షపు నీటిలో విసిరేశాడు.

అయినా ఏదో భయం...మనసునిండా ఏదో గుబులు పోలీసులు...డిటెక్టివ్‌లు...వాళ్ళు వేసే యక్ష ప్రశ్నలు. చేసే శల్యపరీక్షలు...భగవాన్! ఈ అపాయం నుండి తప్పించుకుంటే చాలు. సౌజన్య తనదవుతుంది. తండ్రి ఒప్పుకున్నా ఒప్పుకోకపోయినా తను ఆమెను పెళ్ళి చేసుకుంటాడు.

అయినా తనింటికెందు కొస్తారు పోలీసులు? తనే ఈ హత్య చేశాడని ఆధారం? గేటుకీపరుక్కూడా అనుమానం రాకుండా ప్రవర్తించాడక్కడ. తను అనవసరంగా భయపడుతున్నాడు. ఎందుకు భయపడాలి?

అమాయకురాలయిన సౌజన్య భయాందోళనలని పోగొట్టి ఆమె హృదయంలో శాంతినింపాడు. అందుకు సంతోషించాలి. గర్వపడాలి. ఈపని చట్టం చెయ్యగలదా?

ఆలోచిస్తూ మలుపు తిరిగిన చంద్రం గుండె గుభేల్మంది.

ఆమలుపు తిరిగితే చంద్రం యిల్లు పదిగజాల దూరముంటుంది. తన ఇంటిముందు పోలీసుజీపు...నలుగురైదుగురు పోలీసులు...ఇన్‌స్పెక్టర్ ... తను యెన్నోసార్లు పత్రికల్లో ఫోటోల్లో చూసిన డిటెక్టివ్ జలంధర్ ఎత్తుగా, బలిష్ఠంగా.

7

"నాన్నా" భీకరంగా అరిచాడు చంద్రం.

ఎదురుగా తెల్లని గ్లాస్కోజుబ్బాలో విశ్వనాథం

పడుకో బెట్టబడి వున్నాడు. అతనిలో ప్రాణం లేదు!

శవం పైబడి మాణిక్యమ్మ కంటికీ మంటికీ ఏకధారగా ఏడుస్తోంది! ఆ మెని కరుచుకుపోయి మాలతి, లత కూడా బావురుమంటోన్నారు.

"సార్, ఏమిటిది?" అయోమయంగా ఇన్‌స్పెక్టర్ వేపు చూశాడు చంద్రం.

"నిన్నరాత్రి సెకండ్‌షో సర్కస్ చూస్తోండగా యితన్నెవరో హత్యచేశారు. జుబ్బా జేబులో మీ యింటి అడ్రసుగల స్లిప్ వుంది" సానుభూతిగా చంద్రం కేసి చూస్తూ అన్నాడు చక్రవర్తి.

"ఆఁ...?" స్తంభించిపోయాడు చంద్రం. అతని మెదడుని లక్ష ప్రశ్నలు చుట్టుముట్టాయి. దేనికీ సమాధానం చెప్పుకోలేక పోయాడు. కళ్ళకి పొర్లుకమ్ము తోన్నాయి. 'తను నిన్నరాత్రి హత్య జేసింది...?' ఆ పైన ఆలోచించలేక పోయాడు. స్పృహ తప్పింది. మొదలు నరికిన చెట్టులా కూలిపోయాడు!

ప్రక్కనేవున్న డిటెక్టివ్ జలంధర్ మెరుపులా అతనికి అడ్డు నిలిచాడు. పడిపోకుండా పట్టుకొని ఇద్దరు కానిస్టేబుల్స్ సాయంతో అతన్ని మంచంమీదికి చేర్చాడు.

"అమ్మా! మీరే ఇలా ఏడుస్తోంటే పిల్లల్ని ఓదార్చే దెవరు?" నెమ్మదిగా మాణిక్యమ్మ దగ్గరికి వస్తూ ప్రశ్నించాడు జలంధర్.

"నన్ను ఓదార్చేదెవరు డిటెక్టివ్‌గారు! ఆయన సంపాదించినా సంపాదించక పోయినా బాధపడలేదు. సంసారం గురించి పట్టించుకోకపోయినా నేను పట్టించుకోలేదు. ఇంటికి వచ్చినా రాకపోయినా నాకు దిగులు లేదు. ఆయన చల్లగావుంటే చాలుననుకున్నాను. కాని

ఇంత ఘోరం జరిగాకకూడా ధైర్యంగా ఎలా వుండమంటారు? మీరే చెప్పండి."

పిల్లల్నిద్దర్నీ గట్టిగా హత్తుకొని పిచ్చిగా చంద్రంకేసి చూస్తూ మళ్ళీ బావురుమంది మాణిక్యమ్మ.

"మీ అబ్బాయికేమీ కాలేదు. స్పృహతప్పిందంతే. కాసేపట్లో కోలుకుంటాడు."

"చీమకైనా హాని తలపెట్టే మనిషి కారాయన. ఇంత కిరాతకం చెయ్యటానికి ఏరాక్షసుడికి మనసొప్పింది? నా పసుపుకుంకుమని తుడిచెయ్యటానికి కే కఠినాత్ముడికి చేతులొచ్చాయ్? నా పిల్లల్ని తండ్రిలేని వాళ్ళని చెయ్యటానికి కే కిరాతకుడు కంకణం కట్టుకున్నాడు?" శవంపై బడి తలబాదుకుంటూ విలపిస్తోంది మాణిక్యమ్మ.

ఇలాంటి సంఘటనలు తన వృత్తిలో ఎన్నో చూశాడు జలంధర్. కాని యెన్ని అనునయ వాక్యాలు చెప్పికూడ ఆమెనోదార్చలేక పోయాడు.

"చూడమ్మా! మీరు చాల బాధలో వున్నారు. ఈ స్థితిలో మిమ్మల్ని మీరే ఓదార్చుకోవాలి. పిల్లల్నీ మీరే ఓదార్చాలి. మీ అబ్బాయికి స్పృహొచ్చాక అతన్నీ మీరే ఓదార్చాలి. అతని లేత హృదయం ఈ సంఘటనకి తట్టుకోలేకపోయింది. నేను మళ్ళీ కలుస్తాను."

చక్రవర్తికి శవాన్ని పోస్ట్‌మార్టమ్‌కి పంపవలసిందిగా సూచించి వెళ్ళిపోయాడు డిటెక్టివ్ జలంధర్.

8

నడుస్తోన్నాడు చంద్రం. ఆవేశంతో అతని పిడికిళ్ళు బిగుసుకుపోతున్నాయి. ముఖం కందగడ్డలా మారి పోయింది.

'సౌజన్య ఎంతపని చేసింది? తన తండ్రిని...తనతోనే హత్య చేయించింది. ఎంత నయవంచకి? ఎన్ని మాయ మాటలు చెప్పింది? నాగరాజునిగూర్చి ఎంత కథ కల్పించింది? ఎంత త్వరగా తనని బుట్టలో వేసుకుంది? ఎంత అమాయకురాలిలా నటించింది?'

ఏదో సూటుకేసు దాటవేయబోయి వాడి బెదిరింపులకి లొంగిపోయిందట. వాడిమీద పగట. వాణ్ని చంపితే గాని చల్లారదట...! ఎంత నమ్మకంగా చెప్పింది!

అల్పమైన సుఖాన్నందించి అమూల్యమైన తన తండ్రి ప్రాణాలని పొట్టన బెట్టుకుంది. తన తల్లి అయిదో తనాన్ని మింగేసింది. అది ప్రేయసి కాదు_పిశాచి! తన తండ్రి ప్రాణాలని తనద్వారా హరించిన మృత్యుదేవత!

విశ్వనాథం తన తండ్రని సౌజన్యకి తెలీదా? తెలిసే యింత నాటకం ఆడిందా? అంత అవసరం? 'నాగరాజు మీ నాన్నలాగే వుంటాడు...' అని ఎందుకు చెప్పింది? తెలిసే చేయించింది!

తనపై ఆమెకెందుకింత పగ? తన తండ్రిపై మాత్రం ఎందుకుంటుంది? ఈపని సౌజన్య చేసిందా? లేక యెవరేనా చేయించారా? ఎవరు చేయించి వుంటారు?

ఎవరు చేసినా చేయించినా వాళ్ళకి తన తండ్రిపై ఏదో కక్షవుండాలి. తనపైవుంటే తననే హతమార్చేవారు. తనద్వారా యింతటి శిక్ష ఆయనకి విధించి వుండరు. అందుకు తననే ఉపయోగించి తెలివిగా తప్పుకున్నారు. తన వ్రేలితో తన కన్నే పొడిచారు.

తనిప్పుడు మేల్కొనాలి. ఒళ్ళంతా కళ్ళుంచుకోవాలి_ఒక వేపు శత్రువులు తననికూడ కాటు వెయ్యటా

నికి కాలనాగుల్లా మాటువేసివుంటారు. మరోవేపు డిటెక్టివ్ జలంధర్ కాలయముడిలా తనకోసం వేట ప్రారంభిస్తాడు తన బృందంతో. అటు వాళ్ళనుండీ యిటు వీళ్ళనుండీ తప్పించుకోవాలి. అందరి కండ్లూ గప్పి తన తండ్రిని చంపినవాళ్లెవరో ఆరాతియ్యాలి. తనని మాయ చేసి తన తండ్రిపై వాళ్లెలా పగ తీర్చుకున్నారో తనూ...

అవును! తనుకూడ తన తండ్రి అనుభవించిన శిక్షే వాళ్ళకి విధించి తన కక్ష తీర్చుకోవాలి! అంతవరకూ తను నిద్రపోడు! విశ్రాంతికూడ తీసుకోడు!

ఆదే తన ధ్యేయం! అదే తన లక్ష్యం! అదే తన గమ్యంకూడ!

చంద్రం కాళ్ళు శ్యామలరావు యింటికేసి గబగబా నడిచాయ్.

తలుపు తట్టాడు. కాసేపయ్యాక తెర్చుకున్నాయ్.

శ్యామలరావు ఎం. జి. బ్రదర్స్‌వారి సర్వీసులో పార్సెలు గుమస్తాగా పనిచేస్తోన్నాడు. పాతిక-ముప్పై మధ్య వుంటుంది వయసు.

"ఏమిటి చంద్రం యిలా వచ్చావ్?" అడిగాడు.

"నిన్నరాత్రి మానాన్న ఎన్నిగంటలవరకు వున్నారిక్కడ?"

"అసలు నిన్న నేను లేందే! నిన్నటినుండే నాకు నైట్ డ్యూటీ ప్రారంభం. రాత్రి ఎనిమిది గంటలకి పనిమీద బైటికి వెళ్ళినవాణ్ని డ్యూటీ ముగించుకొని ఉదయం ఎనిమిదికొచ్చి పడుకున్నాను. ఇప్పుడునువ్వొచ్చి లేపావ్."

"రాత్రి ఎనిమిది లోపల మీదగ్గరికి రాలేదా?"

"లేదు. నిన్న మధ్యాహ్నంనుండీ చూడనేలేదు. వాళ్ళింట్లో వున్నాడేమో చూడు...ఏం? యింటికి రానే లేదా?" చార్మినార్ వెలిగించుకున్నాడు శ్యామల రావు.

"మానాన్న హత్య చెయ్యబడ్డాడు."

అదిరిపడ్డాడు శ్యామలరావు. పీల్చిన సిగరెట్ పొగ నోట్లోనే వుండిపోయింది.

ఉదయమే తను వాళ్ళింటికి రావటమూ, తలుపు తాళంవేసి వుండటమూ యింటికెళ్ళేసరికి యింటిముందు కన్పించిన సంఘటన, చెప్పాడు చంద్రం.

"బాబూ చంద్రం...ఒక్క నిముషం వుండు" గబ గబా లోపలికెళ్ళాడు శ్యామలరావు. ఓ నిముషం తర్వాత ఓ వుత్తరంతో బయటికొచ్చాడు.

"ఈ వుత్తరం యింత త్వరగా నీకివ్వాల్సొస్తుందని కల్లోకూడా వూహించలేదు చంద్రం" బాధగా అన్నాడు శ్యామలరావు.

అయోమయంగా అతనివేపు చూశాడు చంద్రం.

కళ్ళజోడుతీసి చెమ్మగిల్లిన కళ్ళని లుంగీ కొసతో అద్దుకున్నాడు శ్యామలరావు.

"చంద్రం...నిన్న వుదయం మీనాన్న మా యింటికి వచ్చాడు. నేను టిఫిన్ చేద్దామని హోటలుకు బయలు దేరుతున్నాను. ఇద్దరం కలసి బయల్దేరాం. దారిలో నాకీ ఉత్తరం ఇచ్చాడు. నువ్వు చెడిపోతున్నావని చెబుతూ తండ్రిగా వాణ్ణి దారిలోకి తీసుకురాలేకపోయానని, వాణ్ణి మందలించటానికి తగనని, తనెందుకిలా మారిపోయాడో వాడికి తెలీదని, తెల్సుకునే వయసూకాదని, తనుఇలాగే

తాగితాగి వున్నట్టుండి గుటుక్కుమంటే అసలు నిజం వాడికి తెలీదనీ, కొడుగ్గా వాడు తనని అసహ్యించుకుంటే తను భరించలేడని, తను చనిపోయింతర్వాతే ఈవుత్తరం వాడికివ్వమని నాతో మరీ మరీ చెప్పాడు."

"దాన్ని నాకు ముందుగానే ఎందుకివ్వలేక పోయారు."

"తను చనిపోయింతర్వాతే యిమ్మన్నాడు. అలాగని ఒట్టేయించుకున్నాడు కూడా."

ఆ వుత్తరాన్ని అందుకొని చించి ఆత్రంగా మడతలు విప్పాడు చంద్రం.

పేజీలు తిప్పేకొద్దీ అతని ముఖంలో రంగులు మారజొచ్చాయి. ఉత్తరం పూర్తిగా చదివేసరికి చంద్రం ముఖం అస్తమిస్తోన్న సూర్య బింబంలా ఎర్రబడిపోయింది చివరి రెండుమూడు పేజీలపై అతని దృష్టి నిలిచిపోయింది వాటిని మాత్రం మళ్ళీ వెనక్కి తిప్పాడు.

"బాబూ చంద్రం! అదీకథ! ఆనాడు విశాలి రంకుతనాన్ని చూశానని, దాన్నెక్కడ బయట పెడతానోనని అంతటి అభాండాన్ని నాపై వేసింది.

చెయ్యని దొంగతనాన్ని నాపై మోపింది. భర్తతో చెప్పి నన్ను పన్లోంచి తీసేయించింది. నా పరువు, మర్యాద మంట గలిపింది. నన్ను నట్టేట ముంచింది. అది ఆడదికాదు బాబు! ఆడపుక్క!! ఆడవిష్యాగం!!!

తీరని పరాభవాగ్నిలో మండిపోతూ ఇల్లుచేరుకున్నాను. ఆ తర్వాత మళ్ళీ ఓసారి నన్ను పిలిపించి వూరువదలి వెళ్ళిపొమ్మని బెదిరించింది. నేనక్కడేవుంటే భర్తతో చెబుతానేమోననిభయం!

కాని నేను వూరువదలి వెళ్ళిపోలేదు. ఎందుకో తెలుసా బాబూ! మీ కోసమే! మీరందరూ చదువుతున్నారు. మీ చదువుని భగ్నంచెయ్యటం ఇష్టంలేక పోయింది నాకు. అందుకే ఈవూళ్లోనే తలదాచుకున్నాను.

ఆ తర్వాత విశ్వేశ్వరరావుగారు చనిపోయారు కాదు, చంపబడ్డారు. ఈవిషయం నాకుమాత్రమే తెల్సు. రవీంద్ర, విశాలి కల్సి నా యజమానిని పొట్టన బెట్టుకున్నారు.

చంద్రం! విశ్వేశ్వరరావుగారు పూజ్యులు. నా యజమానులు. ఇన్నేళ్ళూ ఆయన ఉప్పు తిన్నాను. ఆ ఉప్పుతోనే మిమ్మల్నందర్ని పెంచాను. మనప్రతి రక్తకణంలోనూ విశ్వేశ్వర రావుగారు తొంగిచూస్తూనే వుంటారు.

ఆనాటి సంఘటనతో నేను పూర్తిగా మారి పోయాను. ఫలితంగా తాగుబోతు నయ్యాను. ఉద్యోగం దొరక్క పోవటంతో జూదరినయ్యాను. సంపాదించబోయి వరుసగా అన్నీ పోగొట్టు కున్నాను.

దీనికంతా కారణం విశాలి!

వాళ్ళని తెలిసికూడా వాళ్ళమీద పగ తీర్చు కోలేక పోయాను. ఆపని చెయ్యాల్సింది నువ్వు బాబూ...నువ్వే!

మంచికి మారుపేరయిన విశ్వేశ్వరరావుగార్ని వాళ్ళు హత్యచేశారు. మనసంసారాన్ని పతనాని కీడ్చారు. విశ్వేశ్వరరావుగార్ని హత్య చేసింది

ఎవరో కనుక్కో. ఋజువు చెయ్యి. వాళ్ళని వురి కంబాని కప్పగించు.

విశ్వేశ్వరరావుగారు నాకేకాదు. నీకూ యజమానే! నీస్వామి భక్తిని నిరూపించుకో! ఆయన ఆత్మకిశాంతి చేకూర్చు. ఇదే నా చివరికోరిక. ఈ నా చివరి కోరిక తీరుస్తావా చంద్రం...?

నీ తండ్రి
విశ్వనాథం.

"నాన్నా!" దాదాపు గర్జించాడు చంద్రం.

అదిరి పడ్డాడు శ్యామలరావు...

"ఇన్నాళ్లూ విషయాలన్నీ నాతో ఎందుకు చెప్పలేదు నాన్నా! జులాయి వెధవలా తిరుగుతుంటే ఎందుకు మందలించలేదు? నీలో యింతటి అగ్నిపర్వతాన్ని దాచుకున్నావా? అర్థమైంది నాన్నా! మీ ఇద్దరి ఆత్మలకీ శాంతి చేకూరుస్తాను. నన్నాశీర్వదించు నాన్నా!"

"చంద్రం, ఏమిటీ ఆవేశం? ఏమైంది నీకు? ఏముందందులో?" శ్యామలరావు గాభరాగా ప్రశ్నించాడు.

"అవన్నీ తర్వాత చెబుతాను" అంటూ బయటికి నడిచాడు చంద్రం.

9

చౌదరి సాహుకారు. నలభైపైన వుంటుంది వయసు. కంట్రాక్టరుగా బాగా సంపాదించాడు. ప్రస్తుతం ఆ డబ్బుని ఖర్చు పెడుతూ విశ్రాంతి తీసుకుంటున్నాడు. విశ్వనాథమూ అతనూ పేకాట మిత్రులు.

తననెవరేనా వెంబడిస్తున్నారేమోనని వెనకాముందూ ప్రక్కలా చూసి ఆ బంగళా కాంపౌండ్ లో అడుగు పెట్టాడు చంద్రం.

తోటలో కుర్చీలు వేయించుకొని కూర్చుని టీపాయ్‌పై పేక పరచి ఒక్కడే పేకాడుకుంటూ కూర్చొనివున్నాడు చౌదరి.

"నమస్కారం సార్" అన్నాడు చంద్రం.

"ఎవర్నువ్వు?" తలతిప్పి చూశాడు చౌదరి.

"నేను విశ్వనాథంగారబ్బాయినండీ!"

"ఓ... నువ్వటోయ్! రారా ... ఏమిటివ్వాళ మీ నాన్న నిన్ను పంపించాడు?"

"మా నాన్న మీ దగ్గరకి ఇకమీదెప్పుడూ రాలేడు సార్!"

"అదేమిటి? కొంపదీసి ఒక్కసారిగా పేకాటమానేసి మంచివాడయి పోయాడేమిటి?"

"లేదండీ. చచ్చిపోయాడు. ఎవరో హత్య చేశారు."

"వాట్!" అదిరిపడ్డాడు చౌదరి.

"అవునండి, మీరు నాకో సాయం చెయ్యాలి."

ఇంకా తేరుకోలేదు చౌదరి.

"మా నాన్న చివరి సారిగా మీదగ్గరికెప్పుడొచ్చాడు. ఎంత సేపున్నాడు? ఆ తర్వాత ఎక్కడికి వెళ్ళాడు?... వివరాలు కావాలి."

"నిన్న ఉదయమైతే నన్ను కలిశాడు గదయ్యా! అరెరే... ఎంతఘోరం జరిగిపోయింది? నిన్న ఉదయం శ్యామలరావుతో కలసి హోటలుకొచ్చాడు. అప్పుడు నేనూ హోటల్లోనే వున్నాను. శ్యామలరావుని పంపించి మేమిద్దరం క్లబ్బుకెళ్ళాం. సాయంత్రం దాకా పేకాడుతూ అక్కడే కూచున్నాం."

"ఇంకో విషయం. మా నాన్న యెప్పుడూ జూబ్బా వేసుకోరు. అలాంటిది చనిపోయేప్పుడు గ్లాస్కోజూబ్బా

వేసుకున్నారు. దాన్ని మీరిచ్చారా?" చౌదరి ధరించిన జుబ్బా వేపు చూస్తూ అన్నాడు చంద్రం.

"జుబ్బా! నేనివ్వలేదే? అఁ...గుర్తొచ్చింది. క్లబ్బులో పేకాటాడుతుండగా ఓ అపరిచితుడు పరిచయమయ్యాడోయ్!"

ఆత్రంగా ముందుకి వంగాడు చంద్రం.

"మేం ఆడుకుంటోన్నాం. ఎవరో టక్ చేసుకొని టై కట్టుకున్నాడు. అతను మా దగ్గరకొచ్చి తన్నుతాను పరిచయం చేసుకొని ఆటలో భాగం కోరాడు.

క్లబ్బన్నది అందుకేగా! ఆహ్వానించాం. అతనో విచిత్రమైన పందెం పెట్టాడు. తను ఓడిపోతే తనచేతిలో వున్న అట్టపెట్టిని గెలిచిన వారికిస్తానన్నాడు.

అందులో కుట్టించిన కొత్తజుబ్బావుంది. అదేమిటని అడిగితే తనకి జుబ్బా అంటే చాలా ఇష్టమని అది ధరించిన వాళ్ళని ఎక్కువగా ఇష్టపడతానని చెప్పాడు. మరి నువ్వెందుకు వేసుకోలేదని అడిగితే, ఇష్టమైనది అరుదుగా అనుభవిస్తేనే ఆనందమన్నాడు!

అతని విచిత్ర నైజానికి ఆశ్చర్యపోతూ ఆట మొదలు పెట్టాము. అదృష్టవశాత్తు మీ నాన్న గెలిచాడు. అన్న మాట ప్రకారం అతడు ఆ పాకెట్‌ని మీ నాన్నకిస్తూ ఆటలో ప్రదర్శించిన నైపుణ్యానికి ప్రత్యేక బహుమతిగా రెండు సర్కస్ టికెట్లుకూడా యిచ్చాడు."

ఉలిక్కిపడ్డాడు చంద్రం. "సర్కస్ టికెట్లా?" అన్నాడు అప్రయత్నంగా.

"అవును సెకండ్ షోవి. మీ నాన్న నన్నూ రమ్మని బలవంతం చేశాడు. కాని సెకండ్ షోకి నేను రాలే

నన్నాను. అతనుమాత్రం మీ నాన్న చేత అప్పటికప్పుడే ఆ జుబ్బాను తొడిగించి తృప్తిపడి వెళ్ళిపోయాడు."

"అతడిపేరు తెల్సా మీకు?"

"ఏదో చెప్పాడోయ్...అంతగా గుర్తులేదు."

చంద్రం కన్నులు చెమ్మగిల్లాయ్.

"మా నాన్నతోబాటు మీరూ సర్కస్‌కు వెళ్ళి వుంటే బాగుండేది" అన్నాడు.

"అంటే...?"

"సర్కస్‌లోనే హత్య జరిగింది. వాడెవడో గానీ వాడే మానాన్నని చంపించాలనే పథకంతో ముందు చూపుగా సర్కస్ టికెట్టిచ్చాడు. అంతేకాదు. జుబ్బా కూడా" అనబోయి ఆపేశాడు చంద్రం.

"ముఖపరిచయమైనా లేదే? వాడికి మీ నాన్నపై ఎందుకుంటుంది పగ? క్లబ్బులోనే మా తొలిపరిచయం."

"అదే తెల్సుకోటానికి ప్రయత్నిస్తున్నాను. మా నాన్న చావుకి కారకులైన వాళ్ళని మృత్యుదేవత కౌగిట్లోకి పంపిస్తాను. అంతవరకూ నిద్రపోను" ఆవేశాన్ని దిగమింగుతూ "అన్నట్టు ఇంకో టికెట్ ఏం చేశాడు?" అని అడిగాడు చంద్రం.

"ఏమో! నాకు తెలీదు. అక్కడనుండి తిన్నగా పార్కువరకూ నడిచాం. అక్కడే వున్నాం ఏడువరకు. మా ఇంటికి నడుస్తూ వచ్చాం. ఎనమిదయింది. మా ఇంట్లోనే భోజనం చేశాం. సర్కస్ కెళ్ళొస్తానని బయల్దేరాడు."

ఏదో ఆలోచిస్తూ మౌనంగా తలూపాడు చంద్రం.

"అదే చివరిసారి చూడ్డం. ఆ తర్వాత మళ్ళీ కన్పించ లేదు. ఎవరేనా ఫ్రెండు కనపడితే తీసుకొని వెళ్లుండచ్చు

లేదా తాగటానికి పనికొస్తాయి లెమ్మని అమ్మివుండచ్చు"
అన్నాడు చౌదరి.

10

ఎండ మండిపోతుంది. ముఖం జిడ్డోడి శరీరమంతా చెమటలు కారుతోంది. అయినా లెక్క చేయకుండా గబగబా నడుస్తూన్నాడు చంద్రం. అప్పుడప్పుడూ కర్చీఫ్‌తో ముఖం తుడుచుకుంటున్నాడు. గంటపైగా నడిచి 'హోటల్ తిలోత్తమ' చేరుకున్నాడు.

నేరుగా లిఫ్ట్ వేపు నడిచాడు.

'సిక్స్తు ఫ్లోర్' లిఫ్ట్‌బోయ్‌తో చెప్పాడు.

ఆరవఫ్లోరు చేరుకున్నాక రెండు నిమిషాలు అటుయిటు తిరిగాడు. తన నెవరూ చూడకుండా చూసుకొని గబగబా పరిగెత్తి మెట్లు దిగుతూ అయిదవఫ్లోర్ చేరుకున్నాడు. సరాసరి అయిదువందలా ముప్ఫయ్యొకటో నంబరు గదివేపు నడిచాడు. తలుపుతట్టాడు. తెరవగానే చొరవగా లోపలకు దూసుకువెళ్ళి తలుపు గడియవేశాడు.

లోపల సౌజన్య ఎండుటాకులా వణక సాగింది చంద్రాన్ని చూడగానే!

"...ను...నువ్వు ఎప్పుడొచ్చావ్ పూర్ణం...డి?"

"నన్ను రేపురమ్మన్నది నువ్వీరోజు ఉడాయించడానికన్నమాట. నీ ప్రశ్నకు జవాబు తర్వాత చెబుతాను. ముందు నాగరాజెవరు చెప్పు" ప్రళయకాల రుద్రుడిలా గర్జించాడు చంద్రం.

లేడిపిల్లలా వణికిపోతూంది సౌజన్య.

"నువ్వు నన్ను ప్రేమించావు. నీ గుండెల్లో నా రూపాన్నే నింపుకున్నావు. మూణ్ణెళ్ళనుండీ మూగగా నన్నే ఆరాధిస్తున్నావు. అందుకే నీకైనువ్వు నన్ను

కవ్వించి శరీరాన్ని అర్పించావు. వెనకనుండి చూస్తే నా తండ్రిలావుండే నాగరాజుకి భయపడుతున్నావు. వాడు చచ్చాక నన్ను పెళ్ళాడుతావు, కదూ!" వ్యంగ్యంగా అన్నాడు చంద్రం.

"చంద్రం...నువ్వు..."

"ఆఁ...అవును. నేను నేనే! నాగరాజు నాగ రాజేనా అని అడుగుతున్నాను. చెబుతావా ఛస్తావా?" చంద్రం కళ్ళు నిప్పుకణికల్లా వర్షిస్తోన్నాయి. భయం కరంగా ఆమెవేపు అడుగులు వేశాడు.

"లేదు చంద్రం, నాగరాజు మీనాన్నే!"

"మరి ఎందుకింత నాటకమాడావ్? ఎవరు చెయ్య మన్నారీపని?" ఆమె పీక పట్టుకున్నాడు.

"చంద్రం నన్ను చంపొద్దు. అంతా నిజమే చెబు తాను. అబద్ధం చెప్పను."

"ఇది కోర్టుకాదు, యమపురికి రోడ్డు! నేను నిన్ను పెళ్ళాట్టానికి వచ్చిన చంద్రాన్ని కాను. నిన్ను యమనగ రానికి పంపడానికివచ్చిన యమదూతని!" చంద్రంచేతులు సౌజన్య గొంతుపై బిగుసుకోసాగాయ్.

"నన్ను చంపొద్దు... నేను...రవీంద్ర పాత ప్రియు రాల్ని. మీనాన్నని చంపమని అతనే నన్ను ప్రోత్స హించాడు. ఈ అయిడియా చెప్పిందికూడ అతనే. మీ నాన్నకి కొత్తజుబ్బా పంపిందికూడ రవీంద్రే!"

"ఎవరితో పంపాడు?"

"నాకు తెలీదు. అతనికి నూర్రూపాయ లిచ్చాడు. నాకు పదివేలిచ్చాడు."

"హుఁ...ముష్టి పదివేలు. కలకాలం దాచుకోగలవా

వాటిని? వెధవ కాగితాలకోసం జీవితాలు నాశనం చేస్తావా?"

"జీవితాలు మటుకు శాశ్వతమా చంద్రం?"

"యూ...డర్టీ డెవిల్! డర్టీ బిచ్! అందుకని జీవితాలని పణంగా పెట్టి డబ్బు సంపాదిస్తావా? కడుపు కోసం ఇంత నీచానికి పాల్పడకపోతే పడుపు వృత్తి చేసుకోరాదూ! దీనికంటె అదే నయం.

పాపిష్టి డబ్బుకోసం ఓ నిండుప్రాణాన్ని బలితీసుకుంటావా? అదే రవీంద్ర నిన్ను చంపితే లక్షరూపాయలిస్తానన్నాడు నాకు. ప్రాణాలిచ్చేసేయ్.

ఏం మాట్లాడవు? ఎవడి స్వార్థంతోనో నీ స్వార్థం కలిపి పవిత్రమైన తండ్రీకొడుకుల బంధాన్ని రూపుమాపుతావా? తండ్రిని కొడుకుచేతనే హత్య చేయిస్తావా? నీలాంటి నీచురాలు ప్రాణాల్తో ఉండటానికి వీల్లేదు.

నాలో పెరుగుతోన్న కక్ష, రగులుతున్న హృదయ ఘోష ఈ రెండింటి సౌజన్యంతో నిన్ను హతమారుస్తాను. చచ్చేముందు ఆ రవీంద్ర విశాలి ఇప్పుడేయే పథకాల్లో వున్నారో చెప్పు" ఆమెనలాగే మంచం దగ్గరకి ఈడ్చుకుపోయాడు చంద్రం.

"అది చెబితే నన్ను చంపేస్తాడు రవీంద్ర."

"చెప్పకపోతే ఇప్పుడు నిన్ను చిత్రవధ చేస్తాను."

"వద్దు, చెబుతాను. నాగరాజుని_అదే మీ నాన్నని నీతోనే చంపించితే ఈ కేసులో నువ్వే ఇరుక్కుంటావని తాము సులభంగా తప్పించుకోవచ్చని తలపోశారు. హత్య నీతోనే చేయిస్తే నన్ను రెండో పెళ్ళి చేసుకుంటానని ఆశ చూపాడు రవీంద్ర. విశాలి, రవీంద్ర మొదటి భార్య."

"రవీంద్ర విశాలి రెండవభర్త. ఆ విషయం నీకు తెల్సా?"

"తెల్సు. విశ్వేశ్వరరావును కూడా వాళ్ళే హత్య చేశారు. బయటపడకుండా కారాక్సిడెంటని నమ్మించారు హత్య చేయగానే నిన్ను ఊరికి వెళ్ళమన్నాను. నువ్వెళ్ళి పోయివుంటావని వాళ్లూ అనుకుంటుంటారు. నన్నిప్పుడు నువ్వు చంపితే నువ్వు వూళ్ళోనే ఉన్నావని లేదా వచ్చి వుంటావని తెల్సుకుని నిన్ను చంపడానికి ప్రయత్నిస్తారు."

"అందుకని నన్ను చంపొద్దూ అంటావ్. ఛీ లేదు సౌజన్యా. ఛ...ఆ పేరుకీ నీకూ పోలికే లేదు. నేను చచ్చినా నిన్ను వదల్ను. నిన్నేకాదు వాళ్ళిద్దర్నీకూడ వదల్ను. మీరంతా పైకివెళ్ళి మా నాన్నతో క్షమార్పణ చెప్పుకోవాలి. ఆఁ" కసిగా ఆమెని మంచంమీదకు తోసి వేశాడు చంద్రం.

దభాలున మంచంపైబడి బంతిలా పైకీ క్రిందికీ ఊగి౦ంది సౌజన్య. ఆమె కళ్ళలో మృత్యుభయం తాండవ మాడుతూంది!

చుట్టూ చూశాడు చంద్రం. టీపాయ్‌పై సూట్ కేసూ ప్రక్కనే ప్లేటులో ఆపిల్ పళ్లూ కత్తీ వున్నాయ్. ఓ ఆపిల్ సగంవరకు కోయబడివుంది.

కత్తిని చూడగానే చంద్రం కళ్ళు మెరిశాయ్. మెరుపులా వెళ్ళి దాన్నందుకున్నాడు.

"చంద్రం, ఆ కత్తితో చంపుతావా నన్ను? అది పళ్ళుకోసే కత్తి."

"మరెలా, రివాల్వర్ లేదే! అయినా పళ్ళుకోసేకత్తి గొంతు కొయ్యదా చూదాం" ఒక్కసారి వికటాట్టహాసం

చేశాడు చంద్రం. అతనిలో కనిపిస్తోన్న యమధర్మ రాజుని చూడలేక గట్టిగా కళ్ళుమూసుకుంది సౌజన్య.

"కళ్ళు తెరువ్. పదవేలూ లెక్కపెట్టుకుంటూ ఆపిలుపళ్ళు తింటూ సంతోషంగా కులుకుతున్నావ్ కదూ? ఈ ఆపిల్సు ఎరుపో నీ రక్తం ఎరుపో ఏది యెక్కువ చూడాలి.

అమాయకంగా నిద్రపోతున్న నాలోని మన్మథుణ్ని నన్ను కవ్వించి నాకు తొలిసారిగా స్వ...ర్గ...లో... కా...న్ని చూపినందుకు ఒకటి, డబ్బుకోసం బాంధవ్యాన్ని, రక్తసంబంధాన్నికూడా లెక్కచెయ్యక నా తండ్రి శాశ్వతనిద్రకు నన్నే కారణం చేసినందుకు ఒకటి, కల్మష పాషాణ హృదయాన్ని మరుగుపరచి లేతహృదయ మని నమ్మించి నాగుండె నిండుగా నీ రూపమే వుందని మాయమాటలు చెప్పి ద్రోహం చేసినందుకు ఒకటి మొత్తం కలసి మూడే మూడుపోట్లు— మూడే మూడు చోట్ల! నాపగ చల్లారేలా...నాకసి తీరేలా..."

మూడుసార్లు కత్తియెత్తి దించాడు చంద్రం. మరొక్క సారి భయంకరంగా నవ్వాడు.

ఆ నవ్వులో సౌజన్య చావుకేక కల్సిపోయింది. మల్లె పువ్వులాంటి పరుపు మందారపూవులా మారిపోయింది. సౌజన్య తల నిర్జీవంగా ప్రక్కకు వాలిపోయింది.

రక్తపు వాసన రూమంతా గుప్పుమంది!

11

"నన్ను నంపుతావా?" భయంగా కోపంగా అంది పిశాలి.

వికటంగా నవ్వాడు రవీంద్ర.

"ఇదే నేనూ అంటున్నాను. ఆ స్తికోసం విశ్వేశ్వర రావుని చంపించావ్. అందుకు సహాయంకోసం, నీ తాత్కాలిక శారీరక వాంఛలు తీర్చుకోటం కోసం నన్ను చేరదీశావ్. ఆ స్తికోసం తాళికట్టిన భర్తనే హత్య చేయించిన నీచురాలివి నువ్వు. స్వప్రయోజనం కోసం నన్ను చేరదీశావ్. అది నీ నాశనానికి దారి తీసింది. ఇందులో నాతప్పేమీ లేదు!"

"రవీంద్రా! నువ్వు నాకు చేసిన సహాయానికి సగం ఆ స్తి నీపేర రాశాను. అంటే దాదాపు నలభైలక్షలు! నా భాగంకూడా కోరటం దురాశ అవుతుంది."

"నీ శరీరంలోనే నాకు భాగం ఇస్తున్నావు. నీ శరీరం నాది! నీ భాగం ఆ స్తి నాదికాదా?"

"మన ఒప్పందం ప్రకారం సగం ఆ స్తి నీది—సగం నాది. అంతకుమించి మార్పు జరగదు."

"ఎలా జరగదు? సగం ఆ స్తికోసం విశ్వేశ్వరరావుని చంపి హంతకుణ్నయ్యాను. మిగతా సగంకోసం యిప్పుడు నిన్ను చంపుతాను. ఓహత్యచేశాక ఎన్నయినా ఒకటే" వికటంగా నవ్వుతూ తలెత్తాడు రవీంద్ర.

"హుఁ యిన్నాళ్ళూ ఓ పాముకి పాలుపోసి పెంచానని గ్రహించలేకపోయాను."

"నువ్వే ఓ పామువి! అందుకే నన్ను ఎంచుకున్నావ్ ఏనాటికయినా నాకూ విశ్వేశ్వరరావు గతే పట్టించవచ్చు. అందుకే ఆ స్తి మొత్తం నా హస్తగతమైతే కుక్కలా పడివుంటావ్. మర్యాదగా సంతకం పెట్టు."

"ఆ స్తి మొత్తం నాపేర రాశాక అయనేమయ్యారో, నాకు బాగా తెల్సు. నీపేర రాస్తే నేనూ...ఊహూఁ..

సంతకం మాత్రం చచ్చినా పెట్టను.''

''చచ్చాక ఎలాగూ పెట్టలేవు. అందుకే కొద్దికొద్దిగా చంపుతాను. భూలోక నరకం చూపిస్తాను. ముక్కు, చెవులు, పెదవులు, చెంపలు, పరువాల బరువులు ఒకొ క్కటిగా కోసేస్తాను! ఇన్నాళ్ళూ నాకు సుఖాన్నిచ్చావ్ నాలోని రాక్షసుడు విజృంభించకముందే మర్యాదగా సంతకం చెయ్!'' అంటూ రవీంద్ర కత్తిని ఆమె బుగ్గపై ఆనించాడు.

12

శక్తికొద్దీ తలుపుల్ని బలంగా తన్నాడు చంద్రం. భళ్లున తెరుచుకున్నాయి.

ఎదురుగా సింహాన్ని చూసినట్టుగా అదిరి పడ్డాడు రవీంద్ర. విశాలి మంచానికి కంటుకుపోయింది.

చంద్రం, రవీంద్ర గదిలోనుండి దొంగిలించి తెచ్చిన రివాల్వర్ను వాళ్ళకు గురిపెట్టాడు.

''నువ్వు...నువ్వు...ఎలా?''

''ఎలా వచ్చాననేగా నీ ఏడుపు? మిస్టర్ రవీంద్రా నా చేతిలో నీ ఆయువు మూడింది.

ఎన్నడూ తొడగని జుబ్బాను మా నాన్నచే తొడి గించి నేనాయన్ని గుర్తు పట్టకుండా చేశావ్! సౌజన్యను పంపించి నాచేత ఆయన్ని తెలివిగా చంపించావ్! పెద్ద మనిషిగా చెలామణి అవుతున్నావ్. ధర్మరాజులాంటి విశ్వేశ్వరరావుగార్ని ఆస్తికోసం, ఆడదానికోసం మట్టు బెట్టావ్. నువ్వు సంపాదించిన ఆస్తిని కాదురా...నువ్వు చేసిన పాపానికి ద్రోహానికి శిక్ష అనుభవించు'' మూడు సార్లు ట్రిగ్గర్ నొక్కాడు చంద్రం.

నిశ్శబ్దంగా ప్రయాణించిన మూడు బుల్లెట్లూ రవీంద్ర గుండెల్లో తిష్టవేశాయి!

రవీంద్ర ఎత్తిన చెయ్యి ఎత్తినట్లే వుండిపోయింది అతని చేతిలోని కత్తి ఖంగుమని చప్పుడుచేస్తూ క్రింద పడిపోయింది. రవీంద్ర నిర్జీవ శరీరం 'దబ్' మని నేల కూలింది!

తృప్తిగా శవంవేపు చూశాడు చంద్రం!

"చంద్రం శత్రువువయినా నిన్నభినందిస్తున్నాను. రవీంద్ర బారినుండి నా ప్రాణాన్ని రక్షించావు. నీఋణం తీర్చుకోలేను. నీకు నేను చేసిన అన్యాయానికి నష్ట పరిహారంగా రవీంద్ర ఆస్తిని నీపేర వ్రాస్తాను. ఇద్దరం అనుభవిద్దాం" అప్పటికి తేరుకుంది విశాలి.

"విశాలీ! రవీంద్ర నిన్ను చంపకుండా ఎందుకు రక్షించానో తెల్సా? ఆ ఛాన్స్ నాకు దక్కాలని!" మృదువుగా అన్నాడు చంద్రం.

"చంద్రం...?"

"అవును. ఆ ఆస్తిని చూసి ఆశలు రేపుకోటానికి నేను మీకుమల్లే కక్కుర్తి పడను. ఇందులో మిగిలిన మూడు బుల్లెట్లూ నీకోసం! చివరి కోరికగా భగవంతుడిని తలుచుకో!"

"చంద్రం! ఆపద్బాంధవుడిలా ఆదుకొని నా ప్రాణాల్ని నిలబెట్టావు. ప్రాణదాతవైనా నువ్వే..."

"విశాలీ, ఛీ! నువ్వు ఆడదానివా? నువ్వాడదానిగా పుట్టడం ఆడజాతికి శాపం. అది వారుచేసుకున్న పాపం. నీలాంటిదాన్ని చంపితే నాకు పుణ్యమేకాని పాపంరాదు. మహిళాలోకం నన్ను పొగడుతుందేకాని దూషించదు. నన్ను పుట్టించినందుకు భగవంతుడు కూడా గర్విస్తాడేకాని గర్హించడు!

భర్తని మోసంచేసి రవీంద్రని వల్లో వేసుకున్నావ్. మీ ఇద్దర్నీ 'ఆ' సమయంలో చూశాడని నీ తండ్రిలాంటి నా తండ్రిని వల్లో వేసుకోవాలని ప్రయత్నించావ్. అది నెరవేరక పోయేసరికి ఆయనపై కక్షగట్టి దొంగతనం నేరంమోపి పన్నించి తీయించేశావ్. ఆయన పతనానికీ మరణానికీ కారణమయ్యావ్. నిజమా కాదా?'' గర్జించాడు చంద్రం.

''నిజమే చంద్రం. డైమండ్ నెక్లెస్ నేనే దాచాను. సేట్ కాంతాలాల్ పోకర్ చంద్ తో అబద్ధం చెప్పించాను. నన్ను క్షమించు.''

''క్షమించినా ప్రాణాల్తో మాత్రం వదల్ను. నీ మూలాన్నే మా నాన్న విశ్వేశ్వరరావు దగ్గర నమ్మకం పోగొట్టుకున్నాడు. నీ మూలాన్నే ఆయన జూదరి, తాగుబోతయ్యాడు. మీమీద కక్ష తీర్చుకోమని చివరి కోరికగా కోరాడు.

అందుకే ఈ యజ్ఞం తలపెట్టాను. అందులో నువ్వు చివరి సమిధవి! నిన్ను చంపి మా నాన్న ఆత్మకు శాంతి కలిగిస్తాను. ప్రాణదాతనైనా నీ ప్రాణాలు తీస్తున్నానంటే అది నీ తలరాత! ఇంతటితో ముగుస్తుంది నీకథ!'' చంద్రం చేతిలోని రివాల్వర్ మూడుసార్లు పొగలుగ్రక్కింది!

విశాలి అపవిత్ర శరీరంనుంచి ఎప్పుడు బయట పడదామా ఎదురుచూస్తూన్న ప్రాణవాయువులు స్వేచ్ఛావాయువుల్ని పీల్చుకొని అనంత వాయువుల్లో ఐక్యమయ్యాయి.

చంద్రం మనసిపుడు తుఫానుతర్వాత ప్రకృతి నావరించిన ప్రశాంతతలావుంది. హాయిగా ఊపిరి పీల్చుకుని పోలీస్ స్టేషన్ వైపు బయలుదేరాడు చంద్రం.

—: సమాప్తం :—